Ian Watson

O foarte lentă maşină a timpului

- The Very Slow Time Machine -

1990

O foarte lentă maşină a timpului — OFLMA[1], pentru uşurinţa exprimării — a apărut prima oară exact la mijlocul zilei de 1 decembrie 1985, într-un spaţiu liber din Laboratorul Naţional de Fizică. Şi-a anunţat sosirea cu zgomot puternic şi rafale de aer. Doctorul Kelvin, care din întâmplare privea în direcţia ei, a declarat că OFLMA nu s-a materializat brusc, mai degrabă s-a extins foarte repede dintr-o sursă punctiformă, ceea ce, probabil, explica absenţa unei explozii devastatoare în timp ce maşina se lupta cu aerul din încăpere. Mai târziu, Kelvin a afirmat că ceea văzuse el fusese, de fapt, implozia OFLMA. La urma urmei, uşile fuseseră închise, parcă supte de jetul de aer, în loc să fie deschise cu putere. A fost un moment de mare confuzie care a persistat, întrucât bărbatul din interiorul maşinii (singurul care putea explica natura ei) nu numai că trăia într-un timp invers faţă de al nostru, dar era şi cam nebun.

Un lucru de-a dreptul enervant este că ocupantul maşinii devine tot mai normal şi mai prezentabil (în felul său opus) pe măsură ce trece timpul. Considerăm că toate eforturile şi gândurile noastre dedicate misterioasei OFLMA nu sunt decât energie risipită în bazinul entropiei — pentru că răspunsul va veni de la el, din interior, nu de la noi; aşa că noi putem la fel de bine să aşteptăm momentul potrivit, când starea lui se va îmbunătăţi (sau, din perspectiva lui, va începe să se deterioreze). Între timp, sosirea lui a schimbat şi deviat de la cursul ei însemnata muncă de cercetare depusă în laboratorul nostru, fără să ofere vreo cale concretă de revenire la ea.

OFLMA avea mărimea unui automobil mai mic, dar forma unui cristal de galenă uriaş — adică, în vocabularul cristalografilor, un octaedru cu structură cubică, alcătuit din opt feţe hexagonale mari şi şase feţe pătrate mai mici, care astupau golurile. Stătea în poziţie nesigură, dar nemişcată, pe suprafaţa pătrată de la bază, cele patru hexagoane inferioare umflându-se în sus şi în exterior, către mijlocul ei, unde alte patru pătrate (oblice, verticale) se uneau cu emisfera superioară simetrică, înălţându-se către un pol nord pătrat. Într-adevăr, arăta ca un glob

[1] Termenul OFLMA este introdus retrospectiv, în lumina înţelegerii ulterioare a problemei (2019).

pământesc care se clătina pe planuri netede: şi a rămas aşa până astăzi, o lume aparte, împreună cu călătorul ei.

Toate feţele maşinii erau din metal, în afară de un pătrat ecuatorial îndreptat spre sud, în corpul principal al laboratorului. Era o fereastră din sticlă la fel de groasă ca a unui clopot de scafandru scufundat în adâncul oceanului, care în aparenţă putea fi deschisă din interior, numai din interior.

Călătorul dinăuntru arăta la fel de jerpelit ca un vagabond; la fel de smintit, jegos, nenorocit şi nepieptănat ca orice nebun închis în celula unui azil de demult. Era foarte bătrân; sau cel puţin faptul că a stat închis singur vreme lungă în celulă îl făcea să arate astfel. Era palid, adus de spate, jigărit şi cu dinţii stricaţi. Nervos, bombănea la adresa proiectoarelor noastre. Sau poate că pur şi simplu bolborosea furios, pentru că nu se auzea nimic prin sticla groasă. Peste două zile, când am găsit pe cineva care ştia să citească de pe buze, am aflat că bătrânul cel nebun scotea pe gură numai prostii, un amestec de sunete neinteligibil. Sau nu era aşa? Bineînţeles, nimeni nu poate citi de pe buze în sens invers; studiindu-i gesturile şi acţiunile, Dr. Yang a sugerat că bătrânul trăia într-un timp inversat. Aşa că l-am înregistrat pe video şi am rulat banda invers, pentru cel care citea de pe buze. Însă tot aiureli scotea din el bătrânul. Înapoi sau înainte, nefericitul călător o luase razna cu totul. Iar o dovadă a nebuniei sale era că ar fi trebuit să încerce să stea de vorbă cu noi acum, când călătoria lui se apropia de sfârşit, în loc să comunice prin placa ridicată scrisă cu mesaje — aşa cum a început el să facă. (La aceste mesaje vom reveni mai târziu; ele încep — sau, din punctul lui de vedere, se termină, pentru că se adânceşte tot mai tare în nebunia lui — numai în vara anului 1989.)

Pierzându-ne speranţa că ne va lămuri în vreun fel, am pornit pe calea explicaţiilor ştiinţifice. (Inutil. Am distrus cealaltă muncă a noastră, mai importantă. Încercarea ne-a dat peste cap şi proiectele de laborator, şi fizica.)

Pentru a arăta în cel fel ne-am irosit timpul, aş putea spune că primul „indiciu“ ni l-a dat forma OFLMA, care, după cum am spus, era aceea a unui cristal de galenă. Yang a subliniat faptul că galena se foloseşte ca semiconductor în redresorii cu cristal, aparate care transformă curentul alternativ în curent continuu. Ei dau o rezistenţă mult mai mare curentului electric care curge

într-o anumită direcţie, mai degrabă decât într-alta. Se putea oare stabili o analogie cu scurgerea timpului? Putea oare forma OFLMA — sau a energiilor care circulau prin pereţii ei de metal, probabil împânziţi cu circuite imprimate — să împiedice cursul înainte al timpului şi să-l inverseze? Nu aveam cum să pătrundem în maşină. Încercările noastre de a o tăia s-au dovedit total ineficiente şi le-am oprit imediat, iar examinarea ei cu raze X a fost un eşec cauzat, evident, de plumbul din pereţi. Explorarea sonică a indicat imagini vagi ale formelor din interior, dar nimic la fel de complicat ca un ansamblu de circuite. Aşa că a trebuit să ne bazăm numai pe ceea ce ne sugera aspectul exterior sau pe ceea ce vedeam prin geam — adică pe teorie pură.

Yang a mai atras atenţia că redresorii cu galenă funcţionează asemenea celor cu diode. Nu numai că transformă fluxul de curent, dar şi demodulează. Separă informaţiile de pe o undă purtătoare modulată, cum se întâmplă într-un aparat de radio sau TV. Aveam oare în faţa ochilor o maşină de separare a informaţiilor — de forma vehiculului fizic, cu călătorul dinăuntrul lui — de pe o undă purtătoare care se extindea înapoi prin timp? Era oare OFLMA echivalentul materializat, palpabil, al unei imagini tridimensionale televizate, rulate în sens invers?

Am construit multe modele de OFLMA bazate pe aceste idei şi am încercat să le trimitem în trecut sau în viitor, sau oriunde! Însă niciunul din ele n-a vrut să se mişte din laborator, au rămas toate blocate cu încăpăţânare în spaţiul şi timpul nostru.

Amintindu-şi impresia că OFLMA se dezvoltase dintr-un singur punct, Kelvin a remarcat că acesta era modul în care fiinţele tridimensionale ca noi percep un obiect cvadridimensional pe care-l întâlnesc prima oară. Astfel, o sferă cvadridimensională apare ca un punct şi se umflă până ajunge de forma unei sfere normale, apoi se reduce din nou la un punct. Dar cum stă treaba cu un octaedru cvadridimensional cu structură cubică? Conform legilor matematicii noastre, o asemenea formă n-ar avea un echivalent obişnuit în spaţiul cvadridimensional, numai un octaedru simplu ar putea. Mai mult, care ar fi rostul unei maşini a timpului cvadridimensionale care se reduce la un punct exact în momentul în care călătorul trebuie să se urce în ea? Nu, OFLMA nu era un corp cvadridimensional original; totuşi, noi am pierdut multe săptămâni rulând programe de calculator care s-o

descrie astfel şi susţinând că pasagerul ei era un om obişnuit, tridimensional, închis într-o structură spaţială cvadridimensională, dimensiunea în minus faţă de vehicul izolându-l pur şi simplu de restul universului, pentru ca el să se poată întoarce înapoi în timp.

Nu ne mai îndoiam că el călătorea în sens invers, o dovedeau obiceiurile lui alimentare (vomita); deşi faptul că îşi ascundea cu mare grijă funcţiile corpului şi că arăta deplorabil conducea spre aceeaşi concluzie, tot ne-au trebuit câteva luni ca să fim peerfect convinşi de ea.

Toate acestea, la rândul lor, au ridicat altă întrebare fără răspuns: dacă OFLMA călătorea cu adevărat în sens invers prin timp, unde exact a dispărut, atunci când a apărut, la 1 decembrie 1985? Pasagerul nu era în niciun caz un arheolog în călătorie de cercetare, altfel ar fi încercat să coboare din ea.

Într-un sfârşit, într-o zi de la mijlocul verii lui 1989, călătorul nostru a ridicat o tablă mare de plastic care putea fi ştearsă şi pe care scria:

MĂ TÂRĂSC ÎN JOS, ALUNEC ÎN SUS!

A ţinut placa ridicată şi lipită de geam zece minute. Scrisul era mărunt şi dezlânat. La fel arăta şi el.

Foarte posibil ca acesta să fi fost ultimul său moment de luciditate înainte de a se pierde complet în nebunia lui, disperat de inutilitatea încercării sale de a lua legătura cu noi. De atunci încolo avea să fie numai în jos tot timpul, ne-am gândit noi. La vederea feţelor noastre încă stăpânite de curiozitate şi mereu uluite, n-a mai făcut altceva decât să bombăne incoerent, ca o maimuţă înfuriată de prostia noastră crasă.

Trei luni de zile n-a mai încercat să ne tranmită nimic.

Când a ridicat următorul (penultimul) mesaj, părea ceva mai îngrijit şi mai normal (însă numai prin comparaţie cu înfăţişarea sa mizeră de la sfârşit).

SINGURĂTATEA!
DAR LĂSAŢI-MĂ ÎN PACE!
IGNORAŢI-MĂ PÂNĂ ÎN 1995!

Am ridicat şi noi mesaje (ale lui venind ca răspuns, cum ne-am dat seama imediat):

CĂLĂTOREŞTI ÎNAPOI PRIN TIMP?
CUM?
DE CE?

Am fi dorit din toată inima să-l întrebăm:
UNDE VEI DISPĂREA LA 1 DECEMBRIE 1985?
Dar ne-am gândit că nu e înţelept să punem această întrebare foarte pertinentă, în caz că dispariţia lui era o nenorocire, ca să nu-l condamnăm dinainte, grăbindu-i decăderea mintală. Doctorul Franklin a insistat că era o prostie din partea noastră, el oricum o luase razna deja. Totuşi, dacă i-am fi pus întrebarea, ce regrete am fi simţit? Că i-am fi putut cauza boala şi distruge o întreprindere strălucită.
… Eram convinşi că trebuia să fie vorba de o întreprindere strălucită, ţinând cont că implica un asemenea sacrificiu personal, abnegaţie şi izolare absolută de rasa umană. Dar numai de atât eram siguri.

1995

Nu facem deloc progrese în legătură cu misterul nostru. Cercetările noastre îi sunt dedicate întru totul, dar lui îi ascundem asta. În vreme ce generaţii de absolvenţi îl studiază pe rând, minţile cele mai strălucitoare muncesc cu adevărat în altă parte a clădirii. El stă înăuntrul vehiculului, acum ceva mai curat şi mai ordonat în ţinută, dar mut ca un bloc de piatră: un călugăr trapist aflat sub jurământul tăcerii. Îşi trece vremea recitind aceleaşi cărţi cu colţuri îndoite, devenite desuete în trecutul nostru — Jurnal din anul ciumei, al lui Defoe şi O călătorie spre centrul pământului, de Jules Verne — şi ascultând probabil muzică înregistrată, benzi din 1989, pe care le destramă şi apoi le aruncă prin mica lui încăpere, într-un soi de fiesta nebunească (pe care noi o considerăm o frenezie a încurcării şi descurcării — cu viteză şi ordine maniacală — unor benzi care ani de zile zăcuseră primprejur, călcate în picioare).

În mod superficial, l-am ignorat (şi el pe noi) până în 1995, presupunând că ultimul său mesaj avea o anume semnificaţie. Pentru că noi nu am ajuns nicăieri, aşteptăm ceva de la el acum.

Fiind mai curat, mai îngrijit şi mai normal acum, în anul 1995 (ca să nu mai spunem că e şi cu zece ani mai tânăr), ne-am făcut o idee în legătură cu vârsta lui şi cu momentul în care şi-ar fi început călătoria.

Trebuie să aibă în jur de cincizeci de ani, deşi a îmbătrânit enorm în ultimul deceniu, căci arăta de şaptezeci sau optzeci când a ajuns, în 1985. Dacă presupunem că viitorul nu oferă medicamente pentru longevitate (caz în care ar avea o sută de ani, dacă nu mai mult!), probabil că a intrat în OFLMA cândva între 2010 şi 2025. Anul 2025, care îl face de 20 de ani, dacă nu mai tânăr, ne duce cu gândul la un „voluntar sinucigaş“, un simplu pasager în vehicul. Anul 2010 ne sugerează un cercetător mai matur, care a jucat un rol important în dezvoltarea OFLMA, pregătit s-o testeze pe propria persoană. Bineînţeles, acum că nebunia lui s-a transformat într-o postură meditativă rigidă, însoţită de activităţi normale precum cititul, suntem înclinaţi să-l considerăm un om de înaltă ţinută morală, mai degrabă decât un kamikaze prin timp; aşa că stabilim începutul călătoriei lui cândva între 2010 şi 2015 (doar cu 15 ani în viitor), când el va avea 30 de ani.

Pe lângă fizica teoretică, şi ştiinţa spaţială de bază a fost mult eclipsată de prezenţa lui.

Speranţa fundamentală a omului de a ajunge la stele a reprezentat-o dezvoltarea unui sistem animaţie suspendată sau criogenizare. În mod clar, acesta nu va exista până în jurul lui 2015, căci altfel călătorul nostru l-ar folosi. Numai un dezaxat ar sta de bună voie într-o încăpere mică zeci de ani, îmbătrânind şi decrepindu-se, în loc să doarmă tot timpul şi să se trezească la fel de tânăr ca în ziua când s-a culcat. Pe de altă parte, sistemele lui de menţinere în viaţă par atât de bune, încât ar putea supravieţui decenii întregi în spaţiul îngust al vehiculului, folosind aerul, apa şi materia solidă reciclată cu eficienţă sută la sută. Asta nu presupune investiţii prea mari în cercetare şi dezvoltare — împrumutate din alt domeniu, evident din ştiinţele spaţiale. Aşadar, astronauţii din jurul anului 2015 au nevoie de sisteme de menţinere a vieţii care să fie durabile, pe termen foarte lung, şi care să-i ţină trezi zeci de ani. În ce fel de

călătorie spaţială trebuie să pornească ei, ca să aibă nevoie de aşa ceva? Ei bine, numai una spre stele, mai lungă. Dar nu foarte lungă. Nu de sute, ci de zeci de ani. Oamenii absolut dedicaţi petrec probabil mulţi ani înghesuiţi singuri în spaţiul îngust al navei spaţiale aflate în drum spre Alpha Centaurus, Tau Ceti, Epsilon Eridani, spre orice altă destinaţie. Dacă locul este atât de mic, atunci orice încărcătură utilă costă enorm. Cui i-ar plăcea o astfel de călătorie, numai pentru a-şi satisface curiozitatea? Nimănui. Ideea e ridicolă, însă nu şi dacă eroii duc cu ei ceva care, o dată ajunşi la destinaţie, îi va pune în legătură cu Pământul, absolut şi instantaneu. Singura explicaţie evidentă este un separator de tahioni. Ei poartă celălalt capăt al sistemului de transmitere a tahionilor, pentru a trimite în cosmos obiecte materiale şi chiar fiinţe umane!

Deci, în vreme ce jumătate din fizicienii de astăzi se luptă cu problemele reversiei temporale, cealaltă jumătate — finanţată în cea mai mare parte din bugetul alocat ştiinţelor spaţiale şi achiziţionând înaintea altora tot programul spaţial anterior — încearcă să găsească soluţii de utilizare şi modulare a tahionilor.

Aceste particule mai rapide ca lumina există, fără îndoială; suntem ferm convinşi de existenţa lor. Problema e că de tehnologia de utilizare a lor avem nevoie dinainte, pentru a le dovedi existenţa şi pentru a descoperi cum să-i folosim.

Toate aceste reorientări ale ştiinţei… numai pentru că el stă în vehiculul său misterios, voit izolat de noi, citind Robinson Crusoe, cu o expresie nefirească a feţei, apropiindu-se încet de propria sa distrugere.

1996

Dacă aţi fi închişi într-o OFLMA timp de X ani, aţi dori să aveţi un calendar pe afişajul permanent sau nu? V-ar ajuta sau v-ar enerva? Evident, instrumentele lui sunt calibrate — asta dacă nu cumva călătoria s-a încheiat exact la mijlocul zilei de 1 decembrie 1985 din pură întâmplare! Dar el observă oare calibrările? Sau ar prefera să fie luat pe neaşteptate de finalul călătoriei, nu să simtă cum se scurg anii de la sine? Vedeţi, încercăm să explicăm de ce nu a comunicat cu noi în 1985.

Prizonierii închişi singuri îşi menţin psihicul normal scrijelind cu unghiile pe pereţi grupuri de câte cinci segmente

reprezentând cinci zile; îşi susţin moralul simţind cum trece timpul. Însă testele de percepţie temporală făcute pe speologi voluntari, care de bună voie petrec luni de zile sub pământ, demonstrează că ceasul biologic rămâne mult în urmă, cu aproximativ două săptămâni în trei luni. Călătorul din OFLMA poate câştiga o păsuire de un an — sau de cinci ani! — din timpul total subiectiv al călătoriei, ignorând trecerea timpului. Speologii nu ştiu dacă e noapte sau zi; nici el! Din clipa sosirii lui, laboratorul a fost luminat permanent, iar el ţinut sub observaţie continuă…

Nu e un prizonier, altfel ar protesta, ar implora să fie eliberat, ne-ar cerşi mila, ne-ar da un indiciu despre natura situaţiei sale dificile. Să fie oare purtătorul unei boli mortale, o boală infecţioasă care ar contamina întreaga rasă umană, dacă nu ar fi ţinut separat? Izolat într-o capsulă temporală? O boală pe care nici exilarea pe Lună sau pe Marte n-ar împiedica-o să se răspândească printre oameni? Nu pare deloc aşa…

Să presupunem că a trebuit izolat dintr-un motiv foarte serios, cu acordul lui (aşa cum reiese limpede, pentru că stă acolo şi citeşte Defoe a nu ştiu câta oară). Ce anume impune această unică separare a lui de continuitatea vieţii umane, de propriul lui spaţiu şi timp? Medicina, psihiatria, sociologia, toate ştiinţele umane intră în contact cu problema, urmând fizicii şi ştiinţei spaţiale. Stând acolo şi nefăcând nimic, el a devenit o pâlnie pentru toate ştiinţele fizice şi sociale: o gaură neagră umană în care se scurge energia, pentru ca orizontul înţelegerii noastre să se extindă foarte puţin. Acest individ singular a acumulat atât de mult potenţial distructiv cât un singur atom accelerat la viteza luminii — care are nevoie de toată energia din univers pentru a-şi menţine starea nepermisă.

Între timp, laboratoarele de tahioni orbitale raportează că sunt pe punctul de a stabili o legătură între mecanica cuantică, teoria gravitaţională şi relativitatea, apoi, în cele din urmă, vor „arunca“ primele transportoare de particule cu viteza luminii peste bariera C, într-un mod mai rapid ca lumina şi înapoi în spaţiul nostru. Dar asta au raportat anul trecut, numai pentru ca transportoarele lor de particule să „ricoşeze“ ca antimaterie, distrugând echipament în valoare de cinci miliarde de dolari şi omorând cinci oameni. N-au sărit deloc la modul tahionic, au

trecut ca banda lui Möbius prin găurile de vierme din ţesătura spaţio-temporală.

Cu toate acestea, prizonier al conştiinţei (al propriei sale conştiinţe, desigur!), sau ce altceva o fi, călătorul nostru din OFLMA e tot mai nobil pe an ce trece. Pe măsură ce ne îndepărtăm de nebunia lui în stadiu terminal, ceea ce ne uimeşte e capacitatea lui de a se dedica, sacrificiul de sine (pentru o cauză care ne depăşeşte puterea de înţelegere), spiritualitatea lui de tip Wittgenstein. „Luaţi-l aşa cum e, un OM. N-o să mai întâlnim unul ca el...“ Iarăşi? Bineînţeles că o să mai întâlnim alţii ca el. Oameni care-şi ridică statutul moral în fiecare an! Iată frumuseţea. Ca şi cum Christos, exonerat ca Fiu al lui Dumnezeu, nu mai este crucificat, ci toată viaţa lui se desfăşoară în faţa ochilor noştri, a doua oară, iar noi suntem conştienţi de rolul său adevărat. (Numai că ... rolul acestui om este să tacă).

1997

Fără îndoială, este un om sfânt care va suferi crucificarea intelectuală de dragul unui proiect uman măreţ. Acum reciteşte Jurnal din anul ciumei, al lui Defoe, romanul clasic al încarcerării colective, al rezistenţei spiritului uman şi al abilităţii de organizare. Sigur că aluzia la cuvântul „ciumă“ din titlu nu are nicio semnificaţie specială. Însăşi forţa spirituală este cea care înfrânge ciuma în Londra. Iată mesajul fundamental al cărţii.

Călătorul nostru a devenit acum obiectul cultului maselor, spre care se îndreaptă sentimente mai nobile. Astfel, simpla lui prezenţă a apropiat popoarele omenirii, a cultivat respectul şi demnitatea, ne-a salvat de la marginea prăpastiei războiului, a eliberat zeci de mii de oameni din lagărele lor de concentrare.

Cultul pentru el ia amploare prin manifestări ajunse la modă, începând cu tricouri cu chipul lui, acum bărbierită în stil Vandyke, sau inele şi mărgele din cristal de galenă, continuând la nivel arhitectonic, prin module de meditaţie de forma unui octaedru cu structură cubică, şi ajungând chair la moduri de viaţă: „să stai liniştit şi să nu faci nimic“, în stil Zen.

El este Gânditorul lui Rodin, Belvedere Apollo şi David al lui Michelangelo — toţi la un loc pentru lumea noastră, acum, către sfârşitul de mileniu. Niciodată nu s-au tipărit mai multe

exemplare din cele două cărţi scrise de Defoe şi de Jules Verne. Oamenii le memorează ca exerciţii de meditaţie şi le recită ca mantre occidentale, raţionale şi lucide la nivel superlativ.

Laboratorul Naţional de Fizică a devenit loc de pelerinaj, iar gazonul şi terenurile, locuri de camping — Woodstock şi Avalon, Roma şi Arlington la un loc. Foarte puţin se mai vorbeşte despre degradarea crasă din ultimele sale zile; deşi până şi din ea sunt oameni care şi-au făcut un cult: sihaştrii sfârşitului de secol XX şi Sfinţii Simeoni de azi, asemenea asceţilor care alegeau să trăiască ghemuiţi luni de zile în vârful unui stâlp sau se închideau de bună voie în peşteri din mijlocul deşertului urban, înapoind sobrietatea spirituală lumii care şi-a pierdut sufletul — deşi acesta este un fenomen secundar; nota dominantă este nobleţea, reţinerea, consideraţia paşnică faţă de celălalt.

Iar acum el ridică un mesaj:

NU DAU DE ÎNŢELES NIMIC.
NU-MI ACORDAŢI NICIUN FEL DE ATENŢIE.
VĂ ROG SĂ VĂ VEDEŢI DE VIAŢA VOASTRĂ.
NU POT DA EXPLICAŢII PÂNĂ ÎN ANUL 2000.

Ţine placa ridicată o zi întreagă, fără să arate supărat, poate doar puţin suferind. Aflând mesajul, lumea întreagă oftează uşurată în faţa modestiei, independenţei, reticenţei şi umilinţei sale. Acesta trebuie să fie mesajul promis pentru aul 1995, întârziat cu doi ani (sau devansat cu doi ani; el mai are mult de aşteptat). Acum este Oracolul. Este Mileniul. Locul acesta este Delphi.

Laboratoarele orbitale se confruntă cu mai multe dificultăţi în cercetarea tahionilor; dar fondurile pentru ele curg fără oprire, la fel şi donaţiile particulare, la nivel fără precedent. Lumea se debarasează de excesul de bogăţie pentru a dezveli materia şi pentru a o face punte peste distanţa dintre sub-lumină şi trans-lumină.

Dezvoltarea modulelor de salvare cu ciclu închis, destinate celor care poartă cu ei receptoarele de tahioni în drumul către stele, decurge normal; un fapt care, în mod natural, naşte întrebarea paradoxală dacă prezenţa lui a stimulat sau nu dezvoltarea tehnologiei datorită căreia supravieţuieşte el însuşi. Noi, cei din Laboratorul Naţional de Fizică, la fel ca şi colegii

noştri din toate laboratoarele similare din lume, suntem convinşi că în curând vom face o mare descoperire senzaţională legată de înţelegerea reversiei temporale — care, intuitiv, trebuie să se conecteze cu cealaltă interfaţă universală de pe tărâmul materiei, dintre lumea noastră şi lumea tahionilor; iar noi simţim, paradoxal, că cercetările noastre de acum ne vor conduce cu siguranţă la dezvoltarea OFLMA, care va deveni apoi atât de necesară nouă, din motive încă necunoscute. Nimeni nu simte că pierde timpul. El este Viitorul. Prezenţa lui aici ne justifică toate eforturile, până şi impasurile.

Ce fel de Mesia va fi el, când va intra în OFLMA? Ce fel de aură îl va înconjura, cât respect, adoraţie şi curiozitate a acumulat de la început? Toată lumea îl va idolatriza! Va fi centrul speranţei şi adoraţiei colective atât de impresionante, încât vom începe să investigăm fenomenele Psi foarte serios: conceptul de efort spiritual al tuturor oamenilor care îl propulsează în călătorie prin forţa comună a gândului lor, prezentat ca ipoteză a modului său de a se deplasa în timp — ca şi cum ar fi îndrumat nu prin timp, ci în jos, pe urmele undelor călăuzitoare ale voinţei şi dorinţei umane.

2001

Mileniul vine şi pleacă fără să aducă nicio revelaţie. Un lucru previzibil, fireşte; el e în urmă cu un an sau cu 18 luni. (Sigur că nu observă calibrările instrumentelor; a fost alegerea lui, modul lui de a-şi păstra psihicul sănătos pe durata călătoriei sale îndelungate.)

Dar în sfârşit, în toamna anului 2001, el ridică placa, parcă jubilând în tăcere:

VOI PĂRĂSI ANUL 1985 SĂNĂTOS LA TRUP?

Jubila în tăcere, pentru că, din punctul lui de vedere, noi deja îi arătasem răspunsul nostru:

DA! DA!

L-am susţinut cu toţii, plini de pasiune. Nu i-am spus chiar o minciună. A plecat într-adevăr sănătos la trup. Numai mintea i-o

luase razna... Poate că asta nu contează, e un fapt lipsit de importanţă, altfel nu ne-ar fi întrebat numai despre starea trupului său.

Probabil că se apropie de momentul plecării. Trece printr-o criză uşoară de tristeţe în al zecelea an, primul deceniu de frământare, de îndoială de sine, pe care noi le alungăm în locul lui...

De ce nu ştie în ce formă a venit? Fără îndoială că e vorba de un fapt înregistrat înainte de a pleca.... Nu! Timpul nu poate fi determinat. Nici măcar Trecutul. Este supus probabilităţilor. El s-a abţinut de la comentarii în toţi aceşti ani, ca să nu destrame pânza timpului trecut şi s-o ţese într-un fel nepotrivit. Este un monument de rezistenţă. Ein' feste Burg ist unser Zeitgänger! Ei bine, înapoi la planşeta de desen şi la ecuaţiile probabilistice pentru a) dispersia tahionilor în spaţiul normal şi b) reversia temporală.

Peste câteva săptămâni el ridică din nou placa, cu un mesaj care trebuie să reprezinte revelaţia lui oraculară promisă:

EU SUNT MATRIŢA OMULUI.

Bineînţeles! Bineînţeles! În asta s-a autotransformat de-a lungul anilor. Ce altceva putea fi?

O matriţă este un mulaj de turnare. Şi, într-adevăr, din el se modelează tot mai multe forme încă de la sfârşitul anilor '90, atât de puternică e influenţa lui.

Oare a fost trimis înapoi pentru a salva lumea de la autodistrugere, prezentând o paradigmă perfectă, care s-a deteriorat şi s-a distrus numai în anii 80, când nu mai avea importanţă, când deja reuşise?

Matriţa este însă şi un sistem de componente care traduc un cod într-altul. Aşa că este readusă în actualitate ipoteza demodulării informaţiei, a lui Yang, acum legată de ideea că OFLMA reprezintă, probabil, o matriţă care transmite „informaţiile“ conţinute într-un om şi care traversează spaţiul şi timpul (iar experimentele transmiţătorului uman pe orbită le redublează eforturile); corolarul ipotezei (care n-ar putea fi prezentat lumii extaziate) ar fi acela că pasagerul nu se afla deloc în maşină în sens real, că nu a fost niciodată în ea, că pur şi simplu eram martorii unui experiment al posibilităţii trimiterii

unui om în galaxie, efectuat pe un Pământ viitor, de ştiinţa viitoare, pentru a testa factorul degradării: degradarea informaţiei — trasată din spaţiu pe timp, ca s-o putem observa noi, predecesorii. Astfel, începutul nebuniei (adică al degradării informaţiilor) în pasagerul nostru, măsurată în ani de la punctul de plecare, ar putea determina o limită fizică, în ani-lumină, a distanţei până la care omul poate fi teleportat (cu ajutorul tahionilor?). Aceasta s-a transformat imediat într-o lovitură serioasă dată ştiinţei spaţiale, dar şi într-un succes extraordinar. O lovitură, întrucât sugera că este imposibil să călătoreşti fizic prin spaţiul interstelar, poate din cauza fragilităţii Omului în faţa bombardamentului de raze cosmice; şi astfel întreaga evoluţie a modulelor de salvare cu ciclu închis pentru curierii astronauţi singuri trebuie considerată irelevantă. Un succes nemaipomenit, pentru că se întrevedea şi posibilitatea unui transmiţător fără receptor. Yang, mai în vârstă acum, a sugerat că data de 1 decembrie 1985 a reprezentat, de fapt, momentul lansării spre stele. Destinaţia către care s-a îndreptat pasagerul nostru atunci, cu toată nebunia lui, a fost un punct din spaţiu, la depărtare de treizeci sau patruzeci de ani-lumină. OFLMA constituia, aşadar, testarea până la distrugere a unui sistem viitor de teleportare a omului, iar modelele practice ulterioare vor lucra numai cu distanţe (în timp) de ordinul a şapte-opt ani. (Din acest motiv, nicio altă OFLMA nu mai apăruse prin implozie, până acum.)

2010

M-am săturat de munca de o viaţă care nu dă rezultate; însă toată rasa umană devine dintr-o dată iubitoare şi plină de speranţă. Pentru că probabil ne apropiem de atingerea scopului. Pasagerul nostru are acum în jur de treizeci de ani (fie că e un individ în viaţă, fie doar un epifenomen al unui sistem care transmite informaţii existente într-o fiinţă umană, adică „fantoma unei imagini în maşină“). Acest fapt determină o limită. El n-ar fi putut porni cu o asemenea forţă a minţii cu mult mai devreme de douăzeci de ani sau (sper din suflet) la sfârşitul adolescenţei. Deşi adolescenţa este vremea când se fac jurămintele de castitate, când intri în mănăstire, când îţi pui viaţa chezăşie pentru o cauză…

2015

Scăpat de plictiseală graţie euforiei generale, am reuşit să-mi amân pensionarea cu patru ani. Călătorul nostru are acum douăzeci şi cinci de ani. Are loc o inversare a „adoraţiei“ lui, reprezentând (cred eu) o izbucnire subconştientă de nelinişte şi de bucurie în acelaşi timp. Bucurie, fireşte, pentru că se apropie momentul când se hotărăşte să intre în OFLMA, aşa cum Christos a renunţat la tâmplărie şi a plecat din Nazaret. Dar şi nelinişte, la gândul că ar putea trece dincolo de acest punct critic, către copilărie, oricât ar părea de ridicol! Ştie să citească; n-ar fi avut cum să înveţe singur asta. Nici să vorbească n-a putut învăţa in vitro, iar nouă ne-a transmis din când în când mesaje raţionale, chiar dacă misterioase. În toată lumea, şlagărul anului este, totuşi, Călătorul prin gânduri, al lui William Blake, cântat la sitar, clopote şi instrumente de percuţie…

El întruna mănâncă şi bea, devenind
Cu fiecare zi mereu mai tânăr;
Şi prin deşertul sălbatic cutreierând
Ei doi, spaima-i va ţine de mână…

Teama nerostită ce reiese din cântecul care străbate lumea este că va evada, că va aluneca spre prima lui copilărie şi că în clipa naşterii (indiferent de mecanismele puse în funcţie pentru a-l ţine în viaţă până atunci!) OFLMA va face implozie către timpul din care a venit: o glumă deplasată a unei supraconştiinţe extraterestre, intervenind în problemele oamenilor printr-un „miracol“ ştiinţific, care le va face străduinţele inutile. Nu toţi vorbesc deschis despre acest fel de a simţi. Nu e o părere populară. Ai putea fi omorât prin ruperea membrelor dacă ai susţine-o în public. Mintea omului n-o va accepta niciodată şi-şi purifică teama printr-un cântec lung de bucurie care râde de misterul OFLMA, îl copiază şi-l venerează în acelaşi timp.

Oamenii l-au urcat pe acest om suprem în maşină. Dar şi aşa, Madona cu Pruncul tot mai străbat mintea omenirii… şi domneşte o dulce feminitate — fustele pentru bărbaţi reprezintă acum noua modă a bunului gust în Occident. Însă el este acum

atât de nobil, atât de frumos în tinereţea lui, atât de strălucitor şi de puternic; un nou Zarathustra, închis acolo sus.

2018

Nu poate avea decât douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani. Lumea îl venerează, îşi întinde protecţia maternă peste prăpastia timpului inversat, peste care nu se poate clădi nicio punte. Nu s-a înregistrat niciun progres în Sistemul Solar, ca să nu mai vorbim de nivelul interstelar. De ce să călătorim până acolo, de ce să mergem pe Marte, sau chiar pe Pluto, când revelaţia stă sub ochii noştri, când toate secretele vor fi dezvăluite pe Pământ? Nici în domeniul tahionilor sau al timpului negativ nu s-a avansat. EL nu ne-a mai transmis mesaje. Dar mesajul pe care-l trimite este el însuşi. Simpla lui prezenţă este suficientă pentru a ilustra Omenirea: speranţe, curaj, sfinţenie, hotărâre.

2019

Sunt chemat înapoi, deşi pensionat, pentru că el ridică din nou plăcuţa cu mesaje. Atletul care înalţă flacăra olimpică.

O ţine ridicată jumătate de oră fără întrerupere, de parcă noi n-am sta cu ochii plini de nerăbdare, pândind fiecare moment, ca să nu ratăm nimic.

Când ajung acolo, mesajele pe care le ridicase deja spuneau:

(Primul mesaj):

ACEASTA ESTE O FOARTE LENTĂ MAŞINĂ A TIMPULUI.

(Eu mă conformez, renunţând la toate denumirile pe care noi le-am dat una după alta, de-a lungul anilor. Preţ de câteva secunde mă întreb dacă se referă la denumirea maşinii — ca şi cum i-ar da o definiţie — sau dacă se plânge de ea! De parcă s-ar fi lăsat păcălit să călătorească în ea, pe baza presupunerii că un asemenea vehicul trebuie să plece spre destinaţie imediat, şi nu cu viteza melcului. Dar nu. Se referea la denumirea maşinii.)

PENTRU A CĂLĂTORI ÎN VIITOR, MAI ÎNTÂI TREBUIE SĂ CĂLĂTORIŢI ÎN TRECUT, CA SĂ ACUMULAŢI POTENŢIAL DIN URMĂ. (ACEASTA ÎNSEAMNĂ SĂ TE TÂRĂŞTI ÎN JOS.)

(Al doilea mesaj):

IMEDIAT CE AŢI ACUMULAT O CUANTĂ TEMPORALĂ MARE, FACEŢI UN SALT ÎN FAŢĂ, ÎNAINTEA PUNCTULUI DE PORNIRE, STRĂBĂTÂND ACEEAŞI DISTANŢĂ ÎN TIMP. (ACESTA ÎNSEAMNĂ SĂ ALUNECI ÎN SUS.)

(Al treilea mesaj):

CĂLĂTORIA ÎN VIITOR DUREAZĂ ATÂT CÂT ESTE NECESAR PENTRU A TRĂI DE-A LUNGUL ANILOR ÎN TIMP REAL. DAR SE ŞI OMIT ANII CARE INTERVIN, SOSIND ÎNAINTE INSTANTANEU. (PRINCIPIUL CONSERVĂRII TIMPULUI.)

(Al patrulea mesaj):

AŞADAR, PENTRU A FACE UN SALT PESTE UN GOL, TREBUIE SĂ VĂ TÂRÂŢI ÎN SENS INVERS.

(Al cincilea mesaj):

TIMPUL SE ÎMPARTE ÎN CUANTE ELEMENTARE. NICIUN INSTRUMENT DE MĂSURARE NU ESTE MAI MIC DECÂT ELECTRONUL ELEMENTAR INDIVIZIBIL. ACESTA ESTE O „LUNGIME ELEMENTARĂ“ (LE). TIMPUL NECESAR LUMINII PENTRU A STRĂBATE O LE ESTE „TIMPUL ELEMENTAR“ (TE), ADICĂ 10-23 SECUNDE. ACEASTA ESTE O CUANTĂ TEMPORALĂ ELEMENTARĂ. TIMPUL FACE SALTURI ÎNAINTE ÎN MOD CONTINUU PRIN ACESTE MICI CUANTE PENTRU FIECARE PARTICULĂ; DAR, NEFFIND SINCRONIZATE, ELE FORMEAZĂ UN OCEAN TEMPORAL CONTINUU, ÎN LOC SĂ REPREZINTE „MOMENTE“ SUCCESIVE. ALTFEL, NU AM AVEA UN UNIVERS COERENT.

(Al şaselea mesaj):

REVERSIA TEMPORALĂ ARE LOC ÎN MOD NORMAL ÎN INTERACŢIUNI NUCLEARE PUTERNICE, ADICĂ ÎN EVENIMENTE DE ORDINUL A 10-23 SECUNDE. ACEASTA REPREZINTĂ „FANTOMA ÎNGHEŢATĂ“ A PRIMULUI MOMENT AL UNIVERSULUI, CÂND A FOST DETERMINATĂ STOCASTIC PENTRU PRIMA DATĂ O „SĂGEATĂ A TIMPULUI“.

(Al şaptelea mesaj)

(Aici am ajuns eu, şi mi s-au arătat fotografii Polaroid ale primelor şase. În mod remarcabil, el ridică fiecare mesaj în succesiune liniară din punctul nostru de vedere; o reuşită măreaţă a anticipării şi a memoriei, deşi nu ne aşteptam la mai puţin de la el.)

ACUM ESTE INVARIABILĂ ŞI ÎNGHEŢATĂ ÎNĂUNTRU. DAR UNIVERSUL ÎMBĂTRÂNEŞTE, ÎNTINDEREA SPAŢIO-TEMPORALĂ PRIN EXPANSIUNE PROPAGĂ „UNDE“ PE OCEANUL TIMPULUI, PURTÂND ENERGIA TEMPORALĂ O PERIOADĂ (X), PROPORŢIONALĂ CU RATA DE EXPANSIUNE ŞI CU RAPORTUL TIMPULUI CARE A TRECUT FAŢĂ DE TIMPUL TOTAL DISPONIBIL PENTRU ACEST COSMOS DIN CONSTANTELE INIŢIALE; ECUAŢIILE PENTRU X DAU O PERIOADĂ DE 35 DE ANI CA UN MOMENT DE MACRO-TIMP ÎN CARE DEVINE POSIBILĂ REVERSIA TEMPORALĂ MACROSOCOPICĂ.

(Al optulea mesaj):

CONSTRUIŢI UN „NOR DE ELECTRONI“ SINCRONIZÂND REVERSIA ELECTRONILOR. SISTEMUL LOCAL VA FORMA APOI UN MINICOSMOS AL TIMPULUI INVERSAT ŞI VA PORNI ÎNAPOI, PÂNĂ CÂND TRECE PERIOADA X, CÂND CONSERVAREA TEMPORALĂ A ÎNTREGULUI UNIVERS VA ÎMPINGE ÎNAINTE MINICOSMOSUL (AL OFLMA), PENTRU A-L INTEGRA ÎN UNIVERS DIN NOU, ADICĂ 35 + 35 DE ANI.

— Dar cum? am strigat cu toţii. Cum să sincronizezi o infinitate de electroni? N-avem nici cea mai vagă idee!

Cel puţin acum ştiam când pornise în călătorie: cu 35 de ani după 1985. Din anul viitor. Noi trebuie să ştim toate acestea

până anul viitor! De ce a aşteptat atât de mult ca să ne dea indiciile potrivite?

Se îndreaptă spre 2055. Ce se poate întâmpla în 2055, ca să conteze atât de mult?

(Al nouălea mesaj):

NU VĂ DAU ACEASTE INFORMAŢII PENTRU CĂ VĂ VOR AJUTA SĂ INVENTAŢI OFLMA. LUCRURILE STAU EXACT INVERS. TIMPUL ESTE PROBABILISTIC, DUPĂ CUM BĂNUIESC UNII DINTRE VOI. ÎMI DAU SEAMA CĂ, PROBABIL, VOI DENATURA CURSUL ISTORIEI ŞI AL ŞTIINŢEI, FIINDCĂ SOSESC ÎN TRECUTUL VOSTRU (MOMENTUL ÎN CARE PLEC SPRE VIITOR). ESTE IMPORTANT SĂ NU CUNOAŞTEŢI PREA DEVREME ÎN CE SITUAŢIE DIFICILĂ VĂ AFLAŢI, ALTFEL, EFORTURILE VOASTRE NESĂBUITE DE A O EVITA VOR GENERA O LIMITĂ TEMPORALĂ CARE NU VĂ VA PERMITE SĂ VĂ PREGĂTIŢI PENTRU PLECAREA MEA. ŞI ESTE IMPORTANT CA SITUAŢIA VOASTRĂ SĂ DUREZE, PENTRU CĂ EU SUNT MATRIŢA OMULUI. REPREZINT O MULŢIME. VOI CONŢINE MULŢIMI.

RETICENŢA MEA ESTE MENITĂ EXCLUSIV SĂ MENŢINĂ LUMEA PE PISTE TOLERABIL STABILE, CA SĂ POT CĂLĂTORI ÎNAPOI PE ELE. VĂ SPUN ACESTEA DIN MILĂ ŞI CA SĂ VĂ PREGĂTESC SPIRITUAL PENTRU SOSIREA LUI DUMNEZEU PE PĂMÂNT.

— E nebun. A fost nebun de la bun început.

— A fost izolat acolo dintr-un motiv foarte serios. Nebunie contagioasă, da.

— Şi dacă un nebun şi-ar proiecta nebunia…

— Face asta deja de zeci de ani!

— … nu, vreau să spun s-o proiecteze cu adevărat în conştiinţa lumii întregi; un nebun cu o minte atât de puternică, încât s-ar comporta ca un model, da, o matriţă pentru toţi oamenii, transformându-i în copiile lui, în marionetele lui; numai câţiva au rămas imuni şi au construit OFLMA, ca să-l izoleze…

— Dar nu mai avem timp de cercetări!

— Ce rost ar avea amânarea problemei pentru încă treizeci şi cinci de ani? Ar apărea din nou…

— Dar fără forţa lui. Dărâmat. Senil. Ruinat. Lipsit de orice legătură cu rasa umană. Secat. O lipitoare spirituală. O, a încercat să-şi conserve puterea! Aşezat în linişte. Citind,

aşteptând. Dar a cedat! Mulţumesc lui Dumnezeu. Pentru viitor, era esenţial ca el să înnebunească.

— Ridicol! Ca să intre în maşină anul viitor, deja trebuie să fie în viaţă! Trebuie să trăiască în lume şi să-şi proiecteze presupusa nebunie. Dar n-o face. Suntem cu toţii indivizi sănătoşi, entităţi individuale, libere să gândească ce vor…

— Suntem oare? Întreaga lume a fost tot mai obsedată de el în ultimii douăzeci de ani. Moda, religiile, stilurile de viaţă: a deturnat toată lumea de când s-a născut, probabil acum 20 de ani. Prin 1995. Până atunci a fost cercetat foarte mult. Vânătoarea tahionilor. Toate astea. Dar a început să obsedeze lumea ca figură spirituală de când era un bebeluş. Numai că nu ne-am concentrat pe impulsurile lui de copil, pentru că îl aveam aici ca adult care ne obseda cu…

— De ce să se fi născut cu impulsuri copilăreşti? Dacă e aşa de neobişnuit, de ce n-ar fi supt mintea omenirii de la naştere, deja ştiind, deja experimentând totul în jurul lui?

— Corect, însă aura lui adevărată atunci s-a manifestat mai întâi! Şi toată intoxicarea emoţională cu el!

— Protecţia maternă. Temerile şi adoraţia din prima lui copilărie. Isteria de la Betleem. Crescând o dată cu el şi cu forţa lui protectoare. Am fost la fel de obsedaţi de Betleem ca şi de Nazaret, nu-i aşa? Au mers mână în mână.

(Al zecelea mesaj):

EU SUNT DUMNEZEU. ŞI TREBUIE SĂ VĂ ELIBEREZ. TREBUIE SĂ MĂ IZOLEZ DE OAMENII MEI. SĂ MĂ ARUNC ÎN IADUL SINGURĂTĂŢII.

AM VENIT PREA REPEDE: NU ERAŢI PREGĂTIŢI PENTRU SOSIREA MEA.

A început să ne fie foarte frig, dar nu simţim răceala. Ceva ne reţine, o linişte duşmănoasă, contagioasă.

Tot ceea ce spune el e perfect. Ne pătrunde în minte atât de precis, ca o piesă dintr-un puzzle al cărui spaţiu decupat aşteaptă să fie completat, încât suntem convinşi de adevărul cuvintelor lui, ştim sigur că el creşte în lumea noastră obsedată, binecuvântată, aşteptând doar să vină la noi.

(Al unsprezecelea mesaj):

(Deşi ordinea mesajelor era inversă din punctul lui de vedere, dialogul dintre el şi noi îl simţeam real, ca şi cum am fi fost sincronizaţi. Dar nu pentru că trecutul era invariabil, iar el pur şi simplu juca un rol pe care-l cunoştea „din istorie". Era la fel de departe de noi ca întotdeauna. Era prezenţa vagă a lui însuşi în lumea reală care-şi arunca umbra asupra noastră, ne modela gândurile şi ne potrivea întrebările după răspunsurile lui; ne-am dat seama de asta cu toţii, de parcă ni s-ar fi ridicat un văl de ceaţă de pe ochi. Nu mai bâjbâiam cu presupuneri prin beznă, ne conducea o prezenţă copleşitoare de care eram toţi conştienţi şi care nu era închisă în OFLMA. OFLMA era Nazaretul, punctul de plecare; totuşi, lumea întreagă era şi Betleemul, pântecele Dumnezeului embrionar, viaţa lui ca sugar, copilăria şi tinereţea lui combinate într-o serie sincronă de mintea lui atotştiutoare, cu accent pe minunea naşterii lui care s-a infiltrat în conştiinţa umană şi a impregnat-o din ce în ce mai mult.)

CELĂLAT SINE AL MEU ALE ACCES LA TOATE SPECULAŢIILE ŞTIINŢIFICE PE CARE LE-AM GENERAT; DEJA AM SOLUŢIA LA ECUAŢIILE TIMPULUI. VOI VENI ÎN CURÂND. VOI ÎMI VEŢI CONSTRUI OFLMA ŞI EU VOI INTRA ÎN EA. INTERIORUL ÎL VEŢI CONSTRUI CA PE COPIA EXACTĂ A ACESTUI LABORATOR, ÎN PARTEA DE SUD-VEST. ACOLO ESTE SPAŢIU SUFICIENT.

(Într-adevăr, se plănuise extinderea Laboratorului Naţional de Fizică în acel mod, însă planurile nu fuseseră concretizate, din cauză că ne-am deviat cursul cercetărilor pentru a ne concentra pe OFLMA).

LA MOMENTUL PLECĂRII MELE, CÂND TIMPUL SE INVERSEAZĂ, PROBABILITATEA ACESTUI LABORATOR VA DISPĂREA, IAR CELĂLALT VA FI FOST ÎNTOTDEAUNA ADEVĂRATUL LABORATOR ÎN CARE MĂ AFLU EU, ÎN INTERIORUL OFLMA. SPAŢIUL LIBER PE CARE CONSTRUIŢI VA FI ACUM AICI. SUNTEŢI MARTORII REVERSIEI: VA FI PRIMUL MEU MIRACOL PROBABILISTIC. EXISTĂ MOTIVE HIPERDIMENSIONALE PENTRU REVERSIA PROBABILISTICĂ, ÎN CLIPA REVERSIEI TEMPORALE. VĂ AVERTIZEZ SĂ NU VĂ AFLAŢI ÎN ACEST LABROATOR CÂND PORNESC, CÂND SCHIMB PISTELE, PENTRU CĂ ACEST SEGMENT

DE REALITATE DE AICI VA AVEA ŞI EL PISTELE SCHIMBATE, DEVENIND IMPROBABIL, COMPRIMAT.

(Al doisprezecelea mesaj):

M-AM NĂSCUT CA SĂ VĂ STRÂNG LA PIEPTUL MEU, SĂ VĂ UNESC ÎNTR-O SINGURĂ SPIRITUALITATE, ÎN FAZA SPAŢIALĂ A LUI DUMNEZEU. DEŞI SUFLETELE VOASTRE VOR RĂMÂNE SEPARATE, ÎN UNITATEA LOR. DAR NU SUNTEŢI PREGĂTIŢI. TREBUIE SĂ FIŢI PREGĂTIŢI PESTE 35 DE ANI, FĂCÂND EXERCIŢIILE MINTALE PE CARE VI LE VOI TRANSMITE — MEDITAŢIILE MELE. DACĂ AŞ RĂMÂNE CU VOI ACUM, CÂND PUTEREA MEA CREŞTE, V-AŢI PIERDE SUFLETELE. LE-AŞ ABSORBI INCOERENT. DAR DACĂ ŞI VOI CÂŞTIGAŢI FORŢĂ, VĂ POT ÎNCORPORA COERENT, FĂRĂ SĂ VĂ PIERD. VĂ IUBESC PE TOŢI. ÎMI SUNTEŢI FOARTE DRAGI, AŞA CĂ MĂ EXILEZ PE MINE ÎNSUMI.

VOI REVENI ÎN 2055. MĂ VOI ÎNĂLŢA DIN TIMP, DIN ELIBERAREA FĂRĂ ROST A UNUI IAD CARE NU ŢINE NICIUN SUFLET PRIZONIER, PENTRU CĂ VOI VĂ AFLAŢI TOŢI AICI, PE PĂMÂNT.

Acesta a fost ultimul mesaj. S-a aşezat, citeşte şi ascultă din nou muzica de pe benzi. Radiază, glorios. Din tot sufletul dorim să mergem la el, să fim în el.

Îl urâm şi ne temem de el; dar Dragostea alungă Ura, făcând-o să se ascundă în adâncime.

El îşi adună forţele undeva afară: în Wichita sau Washington sau Woodstock. Peste câteva săptămâni va veni şi ni se va arăta. Acum ştim cu toţii.

Şi atunci? Să-l omorâm? Mintea ne-ar opri mâinile în loc. Şi aşa, ştim că simţul pierderii, plecarea lui înapoi în timp o să ne rupă sufletul.

Şi totuşi…

VOI REVENI ÎN 2005, a promis. Şi ne va strânge pe toţi, ne va uni, ca suflete raţionale separate, dacă îi urmăm meditaţiile; sau ne va absorbi, noi fiind nişte marionete, nişte roboţi, dacă nu ne vom pregăti. Ce va fi dacă Dumnezeu se va ridica din mormânt nebun?

Sigur ştie că la sfârşitul călătoriei îşi va pierde minţile! Că ne va încorpora pe toţi ca pe nişte fiinţe umane conştiente, în matricea propriei lui nebunii?

Sosirea lui în 1985 — zdrenţuit, bolborosind şi nebun, torturat peste putinţă de izolarea lui de noi — este un fapt istoric.

Cu toate acestea, în 1997, a cerut, jubilând, confirmarea sosirii lui, iar noi i-am spus: DA! DA!

Trebuie să ne fi crezut. (Oare era deja pe cale să-şi piardă minţile de singurătate?)

Dacă un laborator se poate roti în probabilitatea aceleiaşi clădiri vecine cu el: dacă timpul este probabilistic (fapt pe care nu-l putem confirma sau infirma concret, cu rigla de măsurat, pentru că nu putem vedea niciodată ceea ce nu a fost, toate alternativele, deşi s-ar putea să fi existat), trebuie să ne dorim ceea ce ştim că este adevărat, nu ceea ce a fost adevărat. Putem doar avea încredere că se va petrece încă un miracol probabilistic, în afară de reversia promisă a laboratoarelor despre care vorbeşte el, şi că va veni înapoi în 1985, calm, îngrijit, strălucind de sănătate, cu minţile domolite. Şi ce este aceasta, dacă nu poarta către nebunie, deschisă fiinţelor raţionale, asemenea nouă? Trebuie să jucăm actul nebuniei, să credem că lumea este alta decât era, ca să putem primi printre noi, în 2055, un Dumnezeu Sănătos, Binecuvântat, Iubitor. O pregătire perfectă pentru venirea unui Dumnezeu nebun! Pentru că, dacă înnebunim şi noi, crezând cu pasiune ceea ce nu era adevărat, n-o să-l infectăm cu nebunia noastră, astfel încât şi el este/a fost/va fi întotdeauna nebun?

Credo quia impossibilis. Trebuie să credem, pentru că este imposibil. Alternativa e respingătoare.

Curând. Va veni. Curând. Peste câteva zile, câteva zeci de ore. O simţim cu toţii. Suntem copleşiţi de entuziasm.

Va trebui să-l ducem într-o cameră şi să-l pierdem, să-l înnebunim din cauza pierderii, în speranţa sigură a unei învieri normale şi pline de iubire peste treizeci de ani, pentru ca El să nu elibereze sufletele Iadului şi să nu-l aducă cu El înapoi pe Pământ.
